

Ara, ara que l'aboquem a la finestra,
és tot just ara quan per fi alcem el cap
—plou i fa sol, geranis i cranis inquietes
d'infants engarlanden entre els barrots

els balcons primaverals aquest dijous
tan sant i tan inhòspit que des del saló
hem sentit per primera vegada càntics
de cadeneres als tarongers urbans.

És ara, en l'estupor asèptic, que l'alcem
com qui brinda amb un gran vi i ressequim
miops, com ancians postrems, eteris
senders de pluja entre núvols i bassals

on nia la gàbia rovellada de la intempèrie
—un ca torna sol de passejar un homínid,
cants de sirena lluny, dotze coloms sopen
pa de la nena del quart, mòbil en mà corre

capcot un espantaocells, asimptomàtic.

Dijous 9 d'abril de 2020

***Veniu, reuniu-vos per al gran sopar de Déu,
i mengeu la carn dels reis, dels comandants militars,
dels homes poderosos, dels cavalls i dels seus genets.
APOCALIPSI 19: 17-18***

Publicat a l'obra col·lectiva [*Estats d'excepció. Lletres per al rescabament*](#), d'El Pont Cooperativa de Lletres